

RANZ

(Σελίδα από ημερολόγιο)

Ἄνάμεσα ἀπ' τὰ παχνοσύγνεφα, ἕνας ἀχνὸς γήλιος κοντεύει νὰ γείρη. Ὁ ἀλπινίστας μὲ τὰ πόδια ὡς τὰ γόνατα βουτηγμένα στὸ χιόνι, τὸ τυρολέζικο κοστούμι καὶ τὸ πούπουλο στὸ καπέλλο, ἀγναντεύει.

Ὅχι, αὐτὸς δὲν εἶναι ἕνας κοινὸς ἀλπινίστας.

Τὸ βραδυνὸ ρωμαντικὸ ἀεράκι τοῦ χαϊδεύει τὰ τσουλούφια του, καὶ στῆ θωριά του καθρεφτίζονται οἱ πυρκαγιῆς τῶν Ἄλπεων. Καὶ τὰ μάτια του, ὡς αὐτὰ τὰ μάτια, ποὺ δένονται ὄλα τὰ μυστήρια, ποὺ ἄλλοτε σωρόνονται σὰ θυμωνιές, καὶ ἄλλοτε τρέχουνε σὰν τὸ πέταγμα τοῦ χελιδониοῦ. Ἡ σκέψη του εἶτανε πολλὲς φορὲς πνιχτή, ἔλεγε μάτσα ἀπὸ ἀναριθμητὲς φωτεινὲς ἀχτίδες, ποὺ σκορπίζονταν ἀπὸ πολυπρίσματα κρούσταλλα. Μπρὸς του ἐμφυχώνονταν ἢ καλύτερα ἐναρμονίζονταν στὸ μυαλό του τὴν ὥρα κείνη οἱ εἰκόνες, ποῦχε κάποτε δεῖ, τοῦ Gos καὶ τοῦ Segantini. Ἐβλεπε πὼς ὁ Gos εἶτανε πιδ κοντὰ στὸ στοχασμὸ του. Τὴν ψυχὴ τῆς Ἑλβετίας τῶν ἀπόμενων ἐκείνων ὄγκων, καὶ τὰ σιγαλοφίθουρα, σκοτεινὰ δάσα, κλεισθῆνταν μὲ ἀγριο λυρισμὸ στὸ ἔργο του, κεῖ ποὺ τὸν ἀφίνε ψυχρὸ ἢ διαμαντοσκαλισμένη τέχνη τοῦ Segantini. Καὶ θυμάται.

Σίγουρα στὸ χωριό, στὸ Grindelwald θὰ βρέχη τώρα πλάι στὸ Βίμμυς, τέτοια ὥρα, τὸ τραῖνο θὰ τρέχη μαζί μὲ τὸ ποτάμι, ποῖο νὰ πρωτοφτάσῃ στὴν Τουνερζεε. Τὰ νερά θὰ στάζονε ἀπ' τοὺς παγῶνες τοῦ Mont — Blanc καὶ τῆς Γιούγγκφράου.

Ποῖα πάντα δὲ θυμάται, θυμάται ὅμως, κάτι τετράπυκνες, πλατιῆς σειρὲς ἀπὸ πεύκα καὶ σιγαλότρεμα ἐλάτια, ποὺ ροδεύανε σὲ ἀρκετὲς χιλιάδες μέτρα, ποὺ πλάι τους κυματώνονται οἱ Ἄλπες, ποὺ κρυφανθίζονε τὰ λουλουδάκια καὶ τὰ ἀλπενρέσχη κ' ἀνάμεσό τους, ὡς, τὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακα, ζωσμένο ἀπὸ παχὶ στρώμα ξερόφυλλα. Θυμάται τίς γωνιὲς τῆς Φιρβαλντοτέτερζεε, τίς αὐλακιῆς καὶ τοὺς καπνοὺς ἀπὸ τὰ μικροδάπορα, τίς χιονισμένες κορφὲς γύρω ἀναποδογυρισμένες στὸ γαλάζιο νερό. Πὼς τὸν ράντιζαν οἱ καταράχτες, καὶ ποὺ τώρα, οἱ κύκνοι θὰ τίναζαν ἀπ' τὰ φτερά τους, πλάι στὸ νησάκι τοῦ Ρουσσώ, τίς τελευταῖες μαργαροσταλίδες. Τώρα, ἀκριβῶς τούτη τῇ στιγμῇ.

Καὶ κεῖ ποὺ συλλογιζότανε, ἔτσι ἀποκαρδιωμένος, ποὺ τὸ αἷμα του ἔφτανε σὲ μεγάλα κύματα στὸ μυαλό του, καὶ τὰ πόδια του ἦσαν νεκρωμένα, ἕνα κρᾶκ ἀκούστηκε. Μπροστὰ του, ἀνιγότανε ἕνα βάραθρο. Τὸν κατάπιαν σιγὰ σιγὰ τὰ κρούσταλλα. Τί ὠφελεῖ κ' ἂν ἔλεγε, πὼς εἶ, τι κ' ἂν τοῦ τύχαινε θὰ πάσκιζε νὰ φανῆ ἥρωας! Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἢ λύπη δὲν τὸν ἔλυωνε ποτέ· πέραγε, σβυνότανε σὰν ὄνειρο. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν κ' ἀγρίευσαν ἀπὸ τῇ θέληση. Ἄλλὰ τῇ

Μοῖρα, τάχα εἶτανε στὸ χέρι του νὰ τὴν ὑποτάξῃ; Εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ τὸ πιστεύῃ. Κ' ἐκεῖ ποῦσπασαν οἱ πάγοι, ἕνας ἄλλος ὄγκοπαγος ἀπὸ ψηλότερα, ροδολήσε καὶ στάθηκε, ἔτσι ποιὸς ξέρει, γιὰ νὰ κλείσῃ τὸν τάφο του. Κ' ἔμεινε γιὰ μόνον σημάδι τὸ μακρὸ, ἀγαπημένο του ἀλπινικὸ ραβδί, ἔμεινε μπηχτὸ, καλὰ στερεωμένο. Ἐμεινε γιὰ νὰ μένη ἢ νὰ χαθῇ κ' αὐτὸ ἢ Μοῖρα προτιμάει νὰ τὸ καταπιῇ κ' αὐτό, γιὰ νὰ ξαπλώνονται τὰ μεγάλα ἐρωτηματικά, ἕνας ἄλλος ποὺ θ' ἀνέδη ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ξέρη, νὰ πατάῃ σὲ παγωμένο ἀνθρώπινο αἷμα. Πασκίζουμε νὰ ξεδιαλύνουμε τὸ μυστήριον, ἀφοῦ βρισκόμαστε μέσα σ' ἕνα ἄλλο πιδ μεγάλο, τί τὸνα μὲ τᾶλλο εἶναι βαθιὰ σφιχτοδεμένα. Σὲ μιὰν ἄλλη γλυκεῖα ἀτμόσφαιρα, στρωμένη μὲ χλωροσιά, οἱ βροσκάρηδες γυρίζουν καὶ σκορποῦνε τὰ ρυθμικὰ ἀντιλαλήματα τῶν κουδουνιῶν τους τὰ βουβάλια ποὺ κάπου-κάπου ξανοίγουνται σὲ ἄγρια καθαλοκονηγητὰ, μεθυσμένα ἀπὸ ὄργασμὸ.

Ὁ γήλιος ἔσδυσε τώρα. Τὸ τοπίο ντύθηκε τῇ μελαχολικῇ του ὄψῃ· κεῖ ποὺ βαθιοί, ἐπιδηθτικοὶ χύνονται γύρω οἱ τόνοι τοῦ Sulla morte d' un Eroo τοῦ Μπετόδεν καὶ φτάνουν ὡς τὸν τάφο Ἐκεινοῦ κεῖ πάνου.

Τ.Σ.

Ἡ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

(Ἀπὸ τοὺς μύθους τοῦ TRILUSSA)

Μιά φορὰ ὄλα τὰ ζᾶ, ποὺ δουλεύονε τὸν ἀνθρώπο, ἀποφασίσανε νὰ ἐκλέξουν ἕναν πρόεδρο, γιὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ συμφέροντά τους. Μαζώχτηκαν τὸ λοιπὸν μιά μέρα στὴ «Λέσχη τῶν Γομαριῶν καὶ Σαμαριῶν», ἢ «Ἐταιρεία τῶν Χοίρων» καὶ ἢ «Ἐταιρεία τῶν Ταύρων», καὶ ἢ ἀνεξάρτητη «Ἐνωσις τῶν Γαῖδουριῶν ποὺ ζοῦν στὴ Ρώμη». Ἦρθε καὶ ἢ «Ἀδερφότης τῶν Καλοθρεμμένων Γάτων» καὶ «τῶν Σκύλων» καὶ τῶν «Ἀλόγων ποὺ δὲν τὰ ζέβουν στίς καρότσες», ἢ «Ἐνωσις τῶν Ἀγελάδων», τῶν «Βοδιῶν» καὶ ἄλλων καὶ ἄλλων, ποὺ νὰν τίς θυμοῦμαι; Τέλος ὄλα τὰ ζᾶ λάβανε μέρος στὴ συνεδρίαση.

Τὸ λοιπὸν ἕνα γαῖδουράκι, ποὺ ἀπὸ φιλοδοξία νὰ ἐκλέξονε κεῖνον πρόεδρο, εἶχε οἶξει στὸν ὄμο του μιὰ προβιά λιονταριοῦ, σηκώθηκε στὸ βῆμα κ' εἶπε :

— Ζᾶ μου, ποὺ ἦρθατε ἐδῶ νὰ ἐκλέξετε τὸν πρόεδρό σας! Πόση συγκίνηση αἰσθάνομαι τούτη τῇ στιγμῇ! Πολιτισμὸς, Λευτεριά, Πρόοδος!... Νά, τὸ δικό μου ἀληθινὸ πρόγραμμα, τὸ ἀφιερωμένο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ! Γι' αὐτὸ νὰ μὲ ψηφίσετε ὄλοι!

Κι' ἀλήθεια, αὐτὸν ἐκλέξανε τὰ ζᾶ. Μ' ἀπ' τῇ χαρὰ του ὁ Γάδαρος, ἄρχισε τὰ γκαρίσματα. Τότες μονάχα τὰ τετράποδα νιώσανε τὸ λάθος ποὺ κάμανε νὰ πάρουνε γιὰ λιοντάρι ἕνα γάιδαρο καὶ νὰ τὸν ἐκλέξουνε πρόεδρό τους. Ἄρχισαν τὸ λοιπὸν νὰ φωνάζουν μὲ θυμὸ :

— Ἀπατεῖνα, Μασκαρά, Ἀλιθίει! καὶ ἄλλα κ' ἄλλα. Μὰ κείνος ἦσχα :

— Ἀνεβαίνω στὴ θέση ποὺ μὲ τιμήσατε! εἶπε. Καὶ ἀληθινὰ δὲν τὴν ἀφίνω καὶ νὰ σκάσετε. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς ποὺ μοῦ τὴν προσφέρατε! Ἐλάτε! Τώρα σιωπῇ καὶ σεβαστῆτε τὸν πρόεδρό σας!

Κ. ΤΡΙΚΟΓΙΑΔΗΣ